

Скритата история на четиридесетия стих — число тридесет

Езекиил — число единадесет

Jeff Pippenger

2026-09-02

В книгата на Езекиил „обсадата“ на Ерусалим е „знакът“, който е изпитът, чрез който ще бъде решена нашата вечна съдба, защото той отбелязва формирането на образа на звяра.

„Господ ми е показал ясно, че образът на звяра ще бъде създаден преди приключването на изпитателното време; защото той ще бъде великото изпитание за Божия народ, чрез което ще се реши вечната им участ. ...“

„Това е изпитанието, което Божият народ трябва да премине, преди да бъде запечатан. Всички, които доказаха верността си към Бога, като спазваха Неговия закон и отказваха да приемат един фалшив съботен ден, ще застанат под знамето на Господа Бога Йехова и ще получат печата на живия Бог. Онези, които се отказват от истината с небесен произход и приемат неделната събота, ще получат белега на звяра.“ Manuscript Releases, volume 15, 15.

Християните, които избягаха от Йерусалим при „знака“ на Цестий, направиха това, защото бяха предварително предупредени и разпознаха „знака“, когато той се появи. Да се разпознае образуването на образа на звяра означава да се разпознаят „събитията“, „подготовките“ и „движенията“, които водят към неделния закон. Пророческите елементи, които съставляват „знака“, трябва да бъдат разбрани преди появата на самия знак. Когато Цестий започна обсадата, беше твърде късно да се научи какъв е знакът.

„Приготовленията вече напредват и движенията са в ход, които ще доведат до създаването на образ на звяра. В историята на земята ще бъдат предизвикани събития, които ще изпълнят предсказанията на пророчеството за тези последни дни.“ Review and Herald, 23 април 1889 г.

Приготовления, движения и събития

„Подготовките“, „движенията“ и „събитията“ трябва да бъдат разпознати предварително, преди изпитанието.

„Всичко, което Бог в пророческата история е посочил да се изпълни в миналото, се е изпълнило; и всичко, което още предстои в своя ред, ще се изпълни. Даниил, Божият пророк, стои на своето място. Йоан стои на своето място. В Откровението Лъвът от Юдовото племе е отворил за изследователите на пророчеството книгата на Даниил и така Даниил стои на своето място. Той носи своето свидетелство — онова, което Господ му е открил във видение за великите и тържествени събития, които трябва да знаем, докато стоим на самия праг на тяхното изпълнение.“

„В историята и пророчеството Божието слово представя дълго продължилата борба между истината и заблудата. Тази борба все още продължава. Това, което е било, ще се повтори.“ Selected Messages, книга 2, 109.

Ние „трябва да знаем“ „великите и тържествени събития, докато стоим на самия праг на тяхното изпълнение“. Прагът посочва нашата необходимост да разбираме тези събития преди тяхното изпълнение.

„Но строгите очертания на пророческия молив разкриват промяна в тази мирна картина. Звярът с агнешки рога говори с гласа на змей и „упражнява цялата власт на първия звяр пред него“. Духът на гонение, проявен от езичеството и папството, отново ще бъде разкрит. Пророчеството заявява, че тази власт ще каже „на живеещите на земята, да направят образ на звяра“. [Откровение 13:14.] Образът се прави на първия, или леопардоподобен звяр, който е представен в вестта на третия ангел. Чрез този първи звяр е представена Римската църква — църковна власт, облечена с гражданска сила, имаща право да наказва всички несъгласни. Образът на звяра представлява друго религиозно тяло, облечено с подобна власт. Образуването на този образ е дело на онзи звяр, чието мирно въздигане и кротки заявления го правят толкова поразителен символ на Съединените щати. Тук се намира образ на папството. Когато църквите в нашата страна, обединявайки се върху онези точки на вярата, които поддържат общо, окажат влияние върху държавата да наложи техните постановления и да поддържа техните институции, тогава протестантска Америка ще е образувала образ на римската йерархия. Тогава истинската църква ще бъде нападната чрез гонение, както бяха Божиите древни люде. Почти всеки век дава примери за онова, което фанатизмът и злобата могат да извършат под предлог, че служат на Бога, като защитават правата на Църква и държава. Протестантските църкви, които са следвали стъпките на Рим, като са влизали в съюз със светски власти, са проявявали подобно желание да ограничават свободата на съвестта. През седемнадесети век хиляди неконформистки служители пострадаха под управлението на Англиканската църква. Гонението винаги следва религиозното благоволение, оказвано от светските правителства.“ Spirit of Prophecy, том 4, 277.

Оформянето на образа на звяра се осъществява първо в Съединените щати, а след това — в света.

„Чуждите народи ще последват примера на Съединените щати. Макар тя да повежда, същата криза ще дойде върху нашия народ във всички части на света.“ Свидетелства, том 6, 395.

Миланският едикт от 313 г. представлява началото на формирането и също така обозначава затворената врата за адвентистите от седмия ден. Константин на Запада и Лициний на Изтока свързаха с Едикта договорен брак, когато Константин даде своята полусестра Констанция на Лициний в четвъртия договорен брак, представен в една пророческа линия на шестте договорени брака в пророческата история на Даниил единадесета глава. Първите два бяха свързани с войни между Севера и Юга, следващите два бяха граждански войни между Изтока и Запада, а последните два са символични бракове на папската църковна

власт и държавната власт.

Антиох II Теос остави настрана съпругата си Лаодика I, за да се ожени за птолемеевата принцеса Береника (дъщеря на Птолемей II) около 252 г. пр. Хр. Договорните бракове на Селевкидската империя бяха сключвани между царя на севера и царя на юга, докато договорният брак от 313 г. беше между императора на изтока и императора на запада.

Договорният брак на Антиох II Теос през 252 г. пр. Хр. представляваше началото на историята на Селевкидската империя, която достигна своя завършек като империя в историята, представена в стихове десети до шестнадесети на Данаил единадесета глава. В последната история на Селевкидската империя бе осъществен още един договорен брак от Антиох III Велики, когато той даде дъщеря си Клеопатра I Сира, (първата Клеопатра в пророческата история) на Птолемей V през 193 г. пр. Хр. По това време Птолемей V беше около 16-годишен, а Клеопатра I Сира — около 10-годишна. Техният брак беше дипломатическо уреждане след петата Сирийска война. Алфа договорният брак между северния и южния цар в Данаил единадесета глава бе отбелязал края на втората Сирийска война.

Последната Клеопатра в пророческата история влезе във взаимодействие както с Юлий Цезар, така впоследствие и с Марк Антоний. След убийството на Юлий Цезар през 44 г. пр. Хр. през 43 г. пр. Хр. бе образуван Вторият триумвират. Три мъже съставяха триумвирата, и след като един от тези трима, Марк Лепид, бе отстранен от тройния съюз от Октавиан, последва борба за власт между Марк Антоний на изтока и Октавиан на запада. В Брундизий, през 40 г. пр. Хр., бе сключен договор между двамата съперници — източния и западния. Договорът включваше брака между сестрата на Октавиан, Октавия, и Марк Антоний. Договорът и съпътстващият го брак не се запазиха и след като Марк Антоний се обвърза с Клеопатра, той се разведе с Октавия през 32 г. пр. Хр. В битката при Акцииум през 31 г. пр. Хр. империите на изтока и запада бяха обединени в една власт, а след това Октавиан стана Август Цезар, символ на върховния разцвет и могъщество на Рим.

Пророчески първият брачен съюз по договор в Даниил единадесета глава беше между северния и южния цар в опит да се прекратят враждебните действия между двамата противници, които се бореха да възстановят империята на Александър Велики. Този първи брачен съюз по договор между Селевкидите и Птолемейте на Египет беше алфа-брачният съюз по договор на селевкидското и птолемеевото царство, който предобразяваше омега-брачният съюз по договор между същите две сили. В последния, или омега-брачен съюз по договор, самата първа, или алфа Клеопатра в египетската история стана пророческата връзка с последната, или омега Клеопатра, чиято връзка с Марк Антоний се превърна в отправната точка за развода между Октавия и Марк Антоний. Разводът беляза подновените враждебни действия между Марк Антоний на изток и Октавиан на запад, които приключиха в битката при Акцииум през 31 г. пр. Хр.

Договорният брак в Брундизиум през 40 г. пр. Хр. беше алфа-договорният брак на борбата между изтока и запада, точно както договорният брак на Лаодика и Антиох II Теос беше

алфата на борбата между севера и юга. Договорният брак от 313 г. беше омегата спрямо алфа-договорния брак на Марк Антоний и Октавия, точно както договорният брак между Птолемей V и Клеопатра I Сира беше омега-договорният брак на северното и южното царство. Трите договорни брака, които доведоха до омега-договорния брак от 313 г., всички се подравняват и предоставят трима свидетели за пророческите характеристики, свързани с Миланския едикт. Заедно четирите буквални договорни брака на изтока, запада, севера и юга се подравняват с двата символични договорни брака на папството.

През 496 г. Хлодвиг, кралят на франките, беше женен за Клотилда. Клотилда беше бургундска принцеса, дъщеря на крал Хилперик II Бургундски. След като баща ѝ и майка ѝ бяха убити в борба за власт в семейството, тя живя под закрилата на своя чичо, преди през 493 г. да бъде омъжена за Хлодвиг I, крал на франките. Тя беше католичка, тоест изповядваше Никейската/православна вяра на Римската църква. Това я отличаваше от много други германски кралски родове по онова време, които бяха ариански християни. Майка ѝ Каретена беше католичка и Клотилда беше възпитана в тази вяра. Тя се помни с това, че настойчиво увещаваше Хлодвиг да изостави езичеството и да приеме католическо кръщение, а след това неговото обръщане през 496 г. е едно от най-важните събития в ранната история на Франция и на западното тъй наречено християнство.

Хлодвиг се закле, че ако спечели битката при Толбиак, ще се обърне към католическата вяра на Клотилда и ще приеме кръщение. Кралят на алеманите бе убит, войската им се разпръсна и франките победиха. След победата Клотилда уреди епископ Ремигий от Реймс да настави Хлодвиг, и той бе кръстен (по предание на Рождество Христово, 496 г.), заедно с няколко хиляди от своите воители.

Хлодвиг беше царят на франките, което в съвременни понятия означава цар на Франция. Той стана първият от европейските царе, които в крайна сметка щяха да изоставят своята езическа религия и да се обърнат към католицизма. Поради тази причина Хлодвиг е смятан за „първородния син на Католическата църква“, а Франция е наричана „първородната дъщеря на Католическата църква“. През 1980 г., когато папа Йоан Павел II посети Франция, той попита: „Франция, първородна дъщеря на Църквата, върна ли си на своето кръщение?“

Обръщането на Кловис към никейския католицизъм обозначава началото на символично брачно шествие, което щеше да доведе до символичния договорен брак от 538 г. Символичният договорен брак между Кловис и блудницата, която блудства с земните царе, беше предобразен от четирите предишни договорни брака в Даниил 11. Кловис беше първият европейски цар, който оказва военна и икономическа подкрепа на Римската църква, и следователно Кловис е представен в историята на Даниил 11.

И от негова страна ще се изправят сили, и те ще осквернят светилището на крепостта, и ще премахнат всекидневната жертва, и ще поставят мерзостта, която докарва запустение. Даниил 11:31.

Хлодвиг през 496 г. бележи началото на европейските политически структури, които да „се изправят“, за да подпомогнат папството в неговото въздигане към власт. Това бележи

началото на едно символично брачно шествие. „Рамената“ на стиха също така биха осквернили „светилището на силата“, което и за езическия, и за папския Рим е градът Рим.

Две светилища

В книгата на Даниил има две различни еврейски думи, които се превеждат като „светилище“. Еврейските думи „miqdash“ и „qodesh“ и двете се превеждат като „светилище“, но „qodesh“ може да обозначава само свята реалност, докато „miqdash“ може да обозначава или свято, или несвято светилище — според контекста.

„Светилището на силата“ в тридесет и първи стих е „miqdash“ и представлява светилището на силата на Рим, което както за езическия, така и за папския Рим беше градът Рим. От битката при Акциум, когато Октавиан обедини империята, езическият Рим беше непобедим в продължение на триста и шестдесет години (едно време) в изпълнение на двадесет и четвърти стих от Даниил единадесета глава.

Той ще влезе мирно дори в най-плодородните места на областта; и ще извърши това, което не са вършили нито бащите му, нито бащите на бащите му; ще разпръсне между тях плячка, грабеж и богатства; да, и ще замисля своите кроежи против крепостите, но само за време. Даниил 11:24.

Когато езическият Рим управляваше от града Рим, той беше непобедим; но когато Константин премести столицата в Константинопол през 330 г., се изпълни „времето“ от двадесет и четвъртият стих. Когато последният от трите рога (готите) от Даниил седма глава беше прогонен от града, папският Рим пророчески зае престола като петото царство в библейското пророчество през 538 г. Готите бяха обсадили Рим, но в крайна сметка се оттеглиха, след като Велизарий, пълководецът на Юстиниан, осигури града. След това Римската църква управляваше върховно в продължение на хиляда двеста и шестдесет години, докато Наполеон не нареди папата да бъде отстранен и изпратен в изгнание през 1798 г.

Рим, „светилището на силата“, бе „осквернено“ („осквернено“, в смисъл на „наранено или разложено“) чрез „мишците“ от продължаващата война срещу града, представена преди всичко от първите четири тръби в осма глава на Откровение.

Историята, която последва от 496 г. нататък, щеше да види град Рим осквернен, когато той се преобрази от силата и славата на Римската империя в силата и славата на Римокатолическата империя. Тези мишци щяха да отнемат религията на езичеството, представена в пасажа с думата „ежедневната“, като приеха религията на Никеийския католицизъм.

При битката при Вуйе Хлодвиг побеждава арианските вестготи под предводителството на Аларих II и завладява Аквитания. След победата, през 508 г., източният император Анастасий I (в Константинопол) удостоява Хлодвиг за победата му над вестготите. Григорий Турски казва, че Анастасий изпратил на Хлодвиг официалните документи, с които го правел консул. В Тур, в църквата „Свети Мартин“, Хлодвиг облякъл пурпурна туника и

плащ, поставил диадема на главата си, излязъл на кон и разпръснал злато и сребро сред тълпата. Григорий казва, че от този ден той бил приветстван като консул и признат от римския император, че Хлодвиг е законен християнски цар на Запад. Той бил възнаграден за това, че сломил арианските вестготи, на които и Константинопол се противопоставял. 508 е годината, в която императорът на Изток публично удостоява католическия франкски цар — църква, победа и римска легитимност в една сцена. 508 е годината, в която франкското католическо царство застава като господстващата католическа сила в Галия, след като сломява властта на арианските вестготи. Хлодвиг е първият значим варварски цар, който воюва за никейския католицизъм срещу арианските царства, и по този начин е прообразът на френската роля като „най-голямата дъщеря на Църквата“. Хлодвиг представя периода от 496 до 508 г. и е алфа-символът на символичния брачен договор. Тридесетте години от 508 до 538 г. са представени от Юстиниан, който е омега-символът на шествието.

През 538 г. „ръцете“ поставиха папската власт на престола на земята за 1260 години. Тогава символичният договорен брак бе доведен до своята консумация при завършека на брачното шествие, започнало през 496 г. През 1798 г. договорният брак, който бе започнал между папата на Рим и Кловис от Франция, бе анулиран, когато Наполеон от Франция се разведе с папската власт, като накара своя генерал да отведе папата в плен.

Алфа-символичният папски договорен брак, който бе започнал своето брачно шествие през 496 година, бе сключен окончателно при неделния закон през 538 година, а след това бе разтрогнат през 1798 година, точно както всеки друг договорен брак от Даниил единадесета глава. Откровението прибавя към папското брачно взаимоотношение между царете на Европа и папите на католицизма, защото змеят от Откровение дванадесета глава е както Сатана, така и царете на езическия Рим.

„Така че, макар драконът първостепенно да представлява Сатана, той е, във вторичен смисъл, символ на езическия Рим.“ Великата борба, 439.

В Откровение Йоан ни съобщава за три неща, които царете (змеят) дадоха на морския звяр на католицизма.

И звярът, който видях, приличаше на леопард; нозете му бяха като нозете на мечка, а устата му — като устата на лъв; и змейът му даде силата си, престола си и голяма власт. Откровение 13:2.

През 496 г. царете на Европа започнаха да предоставят на папския звяр своята „сила“, представена чрез тяхната военна мощ и икономическа подкрепа. Те бяха преместили столицата на своята империя в Константинопол през 330 г., оставяйки град Рим като „седалище“ на папската власт. След това „оръжията“ определиха папската църква като глава на всички църкви през 533 г. с указа на Юстиниан. Указът включваше използването на тяхната военна мощ за преследване на онези, които папството определяше като еретици, като по този начин предаваше тяхната гражданска „власт“ в ръцете на папите.

Алфа-договорният брак между папството и царете на Европа започна с Хлодвиг през 496 г. До 508 г. езическото, законната религия на царството, беше отстранено в полза на религията на никейския католицизъм. През 533 г. Юстиниан определи папството като глава на всички църкви и предаде законната власт на съответните им престоли на папската власт.

Седалището на Алфа и Омега

През 330 г. град Рим бе оставен в ръцете на римската църква, където тя щеше да бъде седнала, докато не бъде унищожена в огненото езеро при второто пришествие на Христос. През 538 г. тя бе официално отново поставена върху папския престол, като по този начин историята от 330 до 538 г. се определя като пророчески период, който започва с алфа седалище и завършва с омега седалище. Този период представлява завършека на четвъртото царство в библейското пророчество (Пергам) като постепенно рухване, започващо през 330 г. и завършващо през 538 г. с настъпването на Тиатир. И западният, и източният Рим продължиха бавното разпадане и след 538 г., но периодът започна с даването на седалището, представляващо града Рим, на папството през 330 г., докато през 538 г. това седалище стана не просто престол над града, а над царството, представено от града.

330 до 538 г. е определен пророчески период, който определя „осемте“ ориентири на овластяването на папството. Тези осем стъпки се повтарят при изцеляването на смъртоносната рана на папството в скоро предстоящия неделен закон.

Първата от осемте стъпки беше предаването на град Рим на папската власт, а осмата стъпка беше даването на града като престол на петото царство в библейското пророчество. Това определя 538 година като престола и като „осмата стъпка, която е от предишните седем стъпки“. Първата стъпка беше даването на престола и осмата стъпка беше даването на престола; така първата стъпка през 330 година е алфа, а 538 година е омега. Два престола, три рога, отстранени, ежедневната жертва отнета, обръщането на Хлодвиг и указът на Юстиниан съставляват общо осем стъпки, които определят брачното шествие и в крайна сметка самия брак.

През 1798 г. Франция, силата, която бе представила десетте европейски царе и която постави папството на престола през 538 г., свали папството от самия този престол. Алфа-договорният брак, представен в историята от 538 до 1798 г., е образ на омега-договорния брак на папската власт с десетте царе от Откровение седемнадесета глава. Брачното шествие от 496 до 538 г. е образ на осем стъпки, които съответстват на последните осем президенти на Съединените щати. Хлодвиг и Франция са символи на десетте европейски царе. Те представляват Съединените щати, които при предстоящия неделен закон ще станат водещият цар измежду десетте царе от Откровение седемнадесета глава.

Петте предходни договорни брака в Даниил единадесета глава съответстват на шестия и последен договорен брак на последните дни. Алфа и омега договорните бракове на севера и юга определят невестата от юг като алфа, а омега е невестата от север. В договорните бракове на езическия Рим алфа невестата от изток бе дадена на запад, а омега на 313 година беше невестата от запад. Тези четири брака са пророчески свързани помежду си чрез Клеопатра

Първа и Клеопатра Последна. Символичният договорен брак на папския Рим представяше младоженеца като върховния цар на едно пророческо съзаклятие от десет царе, съединяващ се със своята невеста — алената жена на Рим. Разводът беше извършен от върховния цар на десетте царе през 1798 година.

Договорният брак от 313 г. представлява последния договорен брак на папската власт със Съединените щати — водещия цар от десетте царе на Откровение 17; власт с два рога, която е представена като образ от властта с два рога на Франция. Историята, започнала с Хлодвиг през 496 г. и довела в крайна сметка до указа на Юстиниан през 533 г. и възцаряването на папството през 538 г., представлява историята от 1989 г. до неделния закон.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.